

РЕШЕНИЕ

№ 927

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-20, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Костадинова

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Татяна Костадинова Търговско дело № 20221100900716 по описа за 2022 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1, пр. 2 ГПК вр. чл. 76, ал. 3 вр. чл. 36, ал. 3, т. 2, б. „б“ ЗМГО.

Ищецът М.Г.С. ВЕ Т.Л.С. ООД, регистрирано в Република Турция, твърди, че ответникът М. М. притежава право върху комбинирана търговска марка с рег. № 94173, заявена на 28.05.2015 г., чийто фигуративен елемент включвал стилизирана глава на пантера над огнени пламъци, а словните елементи се състояли от думите „JUST POWER“, „ENERGY DRINK“ и от технически надпис относно вместимост. Тази марка възпроизвеждала по идентичен начин съществена част от графично изображение, създадено по-рано от един от членовете на съвета на директорите на ищцовото дружество – Б.Й.. Авторското право върху това произведение било придобито от ищеца в качеството му на юридическо лице, в чийто орган на управление е назначен авторът, на основание чл. 18 от Закона за идеите и произведенията на изкуството, действащ на територията на Република Турция. По-ранното възникване на авторското право се доказвало от обстоятелството, че идентично произведение на изкуството било защитено от ищеца през 2014 г. като промишлен дизайн на опаковка на територията на Република Турция и било разгласено от него в световен мащаб чрез пускане на пазара на енергийна напитка с тази опаковка. Тъй като ответникът нямал разрешение да използва графичното изображение, ищецът подал искане до Патентното ведомство за заличаване на регистрацията на марката основание чл. 36, ал. 3, т. 2, б. „г“ ЗМГО. Ответникът оспорил искането и в предоставения от административния орган срок ищецът предявява настоящия иск, с който моли съда да установи по отношение на ответника, че е носител на по-ранно авторско право върху произведение на графиката, съществена част от което е възпроизведена в притежаваната от ответника комбинирана търговска марка рег. № 94173, заявена на 28.05.2015 г. Претендира разноси.

Ответникът М. М. твърди, че ищецът като юридическо лице не може да иска установяване на свое право на авторство върху произведение на изобразителното изкуство, тъй като това било лично и неотчуждимо право на твореца, създал произведението. Поддържа, че процесната графика нямала качеството на обект на изобразителното изкуство, тъй като се състояла от тривиални елементи и не била резултат от творческа дейност. Сочи, че графиката в регистрираната от него марка била създадена от дружество, регистрирано в Република Северна Македония, което още през февруари 2014 г. дало изричното си съгласие за използване на графиката при регистрацията на марка с този знак. Процесната марка била заявена за регистрация през 2015 г. от третото за процеса лице И.И., а ответникът я придобил от него през 2017 г. Въз основа на всичко изложено ответникът моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноски. Възражава по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По допустимостта на иска:

Според изложените твърдения и събраните доказателства искът е предявен като част от иницирираното от ищеца производство за заличаване на собствената на ответника търговска марка на основание притежанието от ищеца на по-ранно авторско право. Това покрива фактическия състав на разпоредбите на чл. 76, ал. 3 *вр. чл. 36, ал. 3, т. 2, б. „б“ ЗМГО* и щом хипотезисът на тези процесуални норми е осъществен, то съдът е длъжен да зачете така възникналия за ищеца правен интерес от завеждане на делото. Дали ищецът в качеството си на юридическо лице може да бъде титуляр на авторско право, е въпрос по основателност на иска. Достатъчно е, че той твърди да упражнява свои, а не чужди права (тези на физическото лице-автор).

По основателността на иска:

Съгласно чл. 36, ал. 3, т. 2, б. „б“ ЗМГО регистрацията на марка се заличава, когато използването на марката може да бъде забранено на основание на по-ранно авторско право на трето лице. Това означава, че авторското право, предмет на съдебно установяване по съдебен ред съгласно чл. 76, ал. 3 ЗМГО, е това, което включва в себе си ***правомощието да се забранява другиму*** ползването на произведението-обект на авторското право. Това правомощие съгласно чл. 18, ал. 1 *вр. ал. 2 ЗАПСР* е от категорията на имуществените, т.е. предмет на доказване в настоящото производство е ***дали ищецът е титуляр на имуществените правомощия*** от съдържанието на авторското право върху процесния обект (вторичен носител на авторско право), а не дали е негов автор (първичен носител на авторско право).

Същевременно обектът на авторското право трябва да е произведение на изкуството, ***идентично или сходно в значителна степен (производно) на изображението, предмет на комбинирана търговска марка*** рег. № 94173 на Патентното ведомство, на която ответникът е титуляр, и която представлява стилизирано изображение на глава на пантера (пума) в полупрофил, оградена с червен полукръг, с отворена уста, разположена върху черен правоъгълен фон над пламъци в жълти, оранжеви и червени цветове, с два стилизирани надписа, представени графично съответно над и под изображението на животинска глава – „JUST POWER“ (в червен цвят, с удебелен шрифт и с наклон надясно) и „ENERGY DRINK“ (в бял цвят), а най-

отдолу – надпис „250 ml e“.

Не на последно място, доказването трябва да включва и **момента на възникване на авторското право – то трябва да е по-ранно** спрямо заявяването на марката.

За всички тези факти тежест за доказване носи ищецът и относно изпълнението на това задължение съдът намира следното:

Процесното произведение, върху което ищецът твърди да упражнява имуществени авторски правомощия, е обективизирано в удостоверение от Регистъра на дизайна в Република Турция за регистрация на името на ищеца на промишлен дизайн № 201403561/09.05.2014 г., представляващ модел на опаковъчни кутии. При сравнение между това изображение и изображението, предмет на комбинираната търговска марка на ответника без необходимост от специални знания може да се заключи, че **двете изображения са идентични в своята съществена част**, като изображението, предмет на търговската марка (описано по-горе), е включено в изображението на дизайна (което съдържа и допълнителни елементи, свързани с обозначаване на състава на опакования продукт и други търговски данни).

Същевременно, отново без необходимост от специални знания може да се приеме, че това е произведение на художественото изкуство и **създаването му е резултат от творческа дейност по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 5 ЗАПСП** – същото не съставлява механичен сбор от обичайни елементи, в каквато насока е възражението на ответника, а е резултат от **творчески избор** относно външното представяне на една идея и този избор касае всеки от елементите на изображението (форма, цвят, композиция).

И тъй като двете изображения са идентични в съществената си част, то по правилата на формалната логика следва да се заключи, че **създаването им не би могло да се осъществи от две различни лица независимо едно от друго**. Това на практика ограничава спора по делото до въпроса **кой е създател** на процесното изображение, послужило за регистрация на промишления дизайн и на търговската марка, а от отговора на този въпрос **ще са изводими останалите включени във фактическия състав на правото факти**, вкл. относно по-ранния характер на правото.

За отговор на този въпрос съдът съобрази, че съгласно поддържаните от ищеца твърдения автор на изображението е физическо лице-гражданин на Република Турция. С тази държава Република България е обвързана от международен договор в областта на авторското право (Бернска конвенция за закрила на литературните и художествените произведения), поради което на основание чл. 99, ал. 1, т. 3 вр. ал. 2 ЗАПСП носителят на авторското право следва да се определи съгласно закона на държавата по гражданство на автора (Република Турция).

Според приложимото чуждо право, установено съгласно чл. 43, ал. 2 КМПЧ (чрез представяне от ищеца на документи, удостоверяващи съдържанието му), а именно – Закон за идеите и произведенията на изкуството, авторът на произведението е този, който го е създал (чл. 8), но ако нищо не следва от договора или от естеството на работата, имуществените права върху произведения, създадени от членове на юридически лица, се използват от тези лица (чл. 18, ал. 2). Установена е и **оборима презумпция за авторство** (чл. 11) – за автор се счита лицето, което използва името си (или добре познат псевдоним) като автор в копията на публикуваното

произведение.

На тази презумпция се позовава и ищецът, но за да бъде приложена тя, в негова тежест е да докаже презумптивната ѝ предпоставка, а именно – името на Б.Й. да е използвано в копията на публикуваното произведение. Ищецът твърди, че тази предпоставка е осъществена чрез **посочване на Б.Й. в заявлението за регистрация на промишления дизайн**, подадено на 09.05.2014 г., като дизайнер. Посочването се установява от представеното извлечение от Регистъра на дизайна на Република Турция, а от удостоверението от Бюлетин на търговския регистър към април 2014 г. е видно, че лице със същото име е член на съвета на директорите на ищцовото дружество. Възражението на ответника, че няма сигурни данни да се касае за едно и също лице, е неоснователно, тъй като обратното се потвърждава от свидетеля Г.К. – служител на ищеца, който сочи, че „етикетът е идея на **нашия генерален директор** и съдружник във фирмата“, т.е. именно лицето, изпълняващо дейността „генерален директор“ е посоченото в заявлението за регистрация като дизайнер.

Според настоящия състав обаче това посочване не удовлетворява изискването на чл. 11 от Закона за идеите и произведенията на изкуството, съгласно който името на автора трябва да е посочено **„в копията на публикуваното произведение“**. Видно е, че тази разпоредба улеснява автора в доказване на авторството му, но само ако то е обществено манифестирано по начин, по който всеки (вкл. друг претендиращ за авторство) би могъл да възприеме („в копия на публикувано произведение“) връзката между произведението и автора. Впрочем, както сочи и самият ищец, тази разпоредба е „аналогична по смисъл“ на разпоредбата на чл. 6, ал. 1 ЗАПСП, според която посочването на името трябва да е по **обичаен** за съответния вид произведение начин **върху** оригинала или копията му. Такава е и разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Бернската конвенция за закрила на литературните и художествените произведения – презумпцията важи, когато името на автора е обозначено **по обичаен начин върху** произведението. Безспорно обичайността на посочването трябва да се отнесе като изискване и към установената в турския закон презумптивна предпоставка, доколкото това е общият смисъл на цитираните разпоредби – манифестирането на авторството трябва да е явно, недвусмислено и за третите лица да не остава съмнение, че лицето, посочено „върху“ самото произведение, е посочено именно като негов автор.

В случая авторът Б.Й. е посочен в заявление за регистрация на промишлен дизайн, но **не върху копието на самото произведение, още по-малко върху вече публикувано такова**. Нещо повече, посочването на автора в заявка за регистрация **не е обичайният начин за манифестиране** на авторство, когато се касае за произведение на художественото изкуство, тъй като е налице просто механичен сбор от документи, формиращи заявката, в част от които е посочен автор, а в друга е възпроизведено произведението (вж. Определение № 396/24.07.2018 г. по т.д. № 178/208 г. на ВКС, ТК, I отд.).

И тъй като ищецът не е доказал презумптивната предпоставка, то той носи тежестта да проведе **пълно доказване на твърдението си, че автор на произведението е Б.Й., с когото е бил в мандатно правоотношение** към момента на създаването му. Това доказване не може да се осъществи единствено чрез удостоверението от Регистъра на дизайна, тъй като материалната му доказателствена сила като официален документ е ограничена

само до фактите, извършени от или възприети от длъжностното лице, издало същия, а именно – че на определена дата е направена заявка със съответното съдържание и въз основа на нея е извършена регистрация и публикация, но не и че субективно удостоверение от заявителя факти, неосъществили се пред длъжностното лице, са верни.

Ето защо за установяване на авторството са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля **Г.К.** Същият сочи, че процесното произведение представлява дизайн на кен (метална опаковка за напитка) и е „идея на Б.Й.“, който „скицирал грубо на лист това, което било в главата му“, нарисувал „животното пума аматорски, колкото може“, а след това възложил на професионален графичен дизайнер да създаде етикета. Това се случило „към края на 2013 г.“ Според свидетеля скицата, направена от Б., не била „едно към едно същото“ с процесното произведение (предявено на свидетеля), но Б. имал „тази идея „JUST POWER“. Крайният продукт бил резултат от съвместната работа между Б. и наетия от дружеството графичен дизайнер.

По почин на ответника е разпитан свидетелят **Л.З.**, който заявява, че през 1992 г. заедно с брат си създал „компания за производство на безалкохолни напитки“ с наименование „Н.“ със седалище в Северна Македония, гр. Гостивар, а от 2008 г. дейността била съсредоточена в производството на енергийни напитки. След предявяване на свидетеля на процесното произведение същият сочи, че „тази картинка“ е разработена по негово възлагане (в качеството му на управител на дружеството) от „македонска фирма в Охрид“ с наименование „Фиви принт“. Свидетелят поръчал изображението да съдържа думата „POWER“ и „да има някакво животно, защото тогава беше модерно“. Разработката на дизайнера не била във формата на кен, но съдържала всичко друго от изображението – „беше като картина. От тези елементи имаше всичко – надписът, главата на животното и огъня, беше черно и червено“. Възлагането било извършено в началото на 2013 г. и разработването на изображението отнело около 2-3 месеца, като било резултат от съвместните усилия на дизайнера и свидетеля. През лятото на 2013 г. в търсене на търговец, който да разпространява енергийна напитка под марка с процесното изображение, свидетелят започнал „да показва картинката“ на различни лица в гр. Гостивар. През есента на 2013 г. по време на почивка в гр. Банско свидетелят се запознал с лицето И.И. – доктор по професия, с когото първоначално се заговорил във връзка със свой здравословен проблем. Впоследствие се развил разговор относно работата на свидетеля и И. проявил интерес да намери търговец на енергийна напитка с тази марка, който да я разпространява в България. След задълбочаване на здравословния проблем на З. през 2014 г. същият преустановил заниманията си с дейността на компанията и същата се поела изцяло от брат му Н.З.. Свидетелят знае, че брат му се договорил с И. „нещо във връзка с марката“. З. сочи също, че по идентичен начин били разработени множество други изображения, регистрирани от него като търговски марки, като регистрацията не следвала непосредствено създаването им, а зависела от това дали ще бъде намерен търговец за пазарна реализация на съответния продукт. След 2016 г. компанията на свидетеля започнала да произвежда напитка в кен с процесното изображение за „българска фирма от Плевен“, но не знае дали и как напитката е била разпространявана в България.

Видно е, че свидетелските показания са **напълно противоречиви**, тъй

като, както беше посочено по-горе, е невъзможно от гледна точка на правилата на формалната логика е едно и също изображение с комплекс от елементи да бъде създадено независимо от две лица. Ето защо тези показания **не могат да бъдат кредитирани едновременно**, а след анализа им съобразно останалите доказателства съдът счита, че следва да даде вяра на показанията на свидетеля К.. Съображенията за това са следните:

Независимо че К. е в служебно правоотношение с ищеца и това предполага известна заинтересованост, същият дава последователни и най-вече вътрешно непротиворечиви показания. Освен свидетелството относно начина на създаване на производението, К. дава сведения и относно дейността на дружеството, които **напълно се подкрепят от събраните писмени доказателства** за момента на соченото от него първо ползване на изображението в търговската реализация на енергийна напитка в кен. Свидетелят заявява, че рисунката е създадена в края на 2013 г., през която година е започнало и производството на напитката, а това е в съответствие с доказани чрез официален документ момент на заявяване за регистрация на промишления дизайн, в основата на който е същата рисунка – през май 2014 г. (периодът от време между създаването на производението, началото на производството и заявяването на регистрация могат напълно да се обяснят с обичайната търговска практика, свързана с документалното оформяне на заявката). Тези показания се подкрепят и от данните относно публикуване на изображението в интернет сайта през август 2014 г., които пък сочат, че ищецът реално го използва в дейността си, каквато е и сочената от свидетеля цел на създаването му.

Възражението на ответника за липса на логично обяснение на факта, че ищецът, дотогава произвеждал само плодови сокове, започва за първи път производство на енергийна напитка, обозначавайки я именно с процесното изображение, не може да бъде прието – на първо място, разширяването на търговския асортимент в нормална пазарна икономика е по-скоро правило, отколкото нелогично изключение, а на второ място – именно такава е била търговската практика и на дружеството на свидетеля З., което според неговите показания до 2008 г. е произвеждало само безалкохолни напитки, а след това – изключително само енергийни напитки.

Не може да се възприеме и възражението на ответника, че Й. не е професионален художник и поради това не би могъл да нарисува изображението. Свидетелят К. подробно разяснява процеса на създаване на процесното произведение, като в нито един момент не поддържа сочената от ответника теза, а именно – че изображението, по начина по който то е онагледено в промишления дизайн, е нарисувано самостоятелно от Й.. Напротив, сочи се, че Й. е скицирал рисунката „грубо“ на лист с формат А4, първоначално написал „JUST POWER“, след това нарисувал пума, в профил, гледащо надясно, с отворена уста, а с „идея да вдъхва сила“ и „за да не остане празно място на кутията“ обградил изображението отдолу с пламък, а след това възложил на професионален дизайнер да дообработи изображението, в резултат от което бил създаден крайният образ.

От своя страна свидетелят З. дава показания, които **не са дотам последователни относно времето, в което се развиват сочените от него събития, и относно търговската логика на развитието им**. З. сочи, че поради здравословни причини преустановил дейността си в дружеството през 2014 г., когато претърпял операция, и понастоящем се занимава с научна

дейност, но същевременно с това свидетелства, че е регистрирал изображението като търговска марка в Северна Македония през 2016 г. (регистрацията била извършена на негово име от неговия брат), както и че в момента все още „прави марки“ („дори и в момента в телефона имам 10 картини, които не съм ги обявил“). От една страна свидетелят твърди, че изображенията се предлагали на трети лица, заявили желание да извършват търговия под съответна марка, а от друга сочи, че самото дружество или сам той регистрира марките. Също така З. свидетелства, че „марката“ била „предоставена“ още през 2014 г. на лицето И.И. с цел в България да бъде реализирана енергийна напитка под тази марка и че през 2016 г. дружеството „Н.“ започнало производството ѝ за българския пазар, но тези показания не се подкрепят от изложените от самия ответник факти – той не е навел каквито и да е твърдения, нито е доказал осъществяването на търговия с енергийна напитка на територията на България, а няма и никакви данни такава търговия да е била извършвана от И.И.. Последният факт от своя страна пък е в пълно противоречие с показанията на З., според които И. проявил интерес именно към възможността за търговска реализация на напитката, опакована в кен с процесното изображение.

Наред с това, дадените от свидетеля З. разяснения относно начина на осъществяване на дейността на дружество „Н.“ **не намират опора в обичайната търговска практика**. В случая, вместо да произвежда (различни по състав) енергийни напитки, които да опакова в (различни) избрани от него дизайни **и така да ги реализира** на пазара чрез търговец на едро, дружеството „Н.“ предварително „търси“ търговец, който да се съгласи да извършва продажба на вече произвеждана енергийна напитка, но **под конкретна и все още необявена** марка. По този начин свидетелят обяснява периода от време, изминал от създаване на процесното изображение до обявяването му чрез регистрацията на комбинираната марка. Нелогично е обаче реализацията на крайния продукт **да е поставена в зависимост от бъдещо несигурно събитие**, свързано с намиране на „търговец“, съгласен да ползва **точно конкретна опаковка**. Нещо повече, при описания от свидетеля подход видът на енергийната напитка, която ще бъде опакована в съответния кен с конкретната марка, е поставен на заден план и акцентът е не толкова върху намирането на пазар за конкретен продукт, колкото за продукт с конкретна марка. Това пък е несъобразено с правилата на търговския пласмент, според които съсредоточаването на търговските усилия следва да бъде основно върху продукта (енергийната напитка) или поне едновременно върху продукта и върху формата, под която той се предлага (вид опаковка), а не преимуществено върху формата.

Показанията на З. относно времето на създаване на произведението **не се подкрепят и от нито едно писмено доказателство**. Тук следва да се отбележи, че представената с отговора декларация не е приета поради пропуск на съда, а не по изложените от ищеца мотиви (тя не съставлява писмено свидетелско показание, тъй като се твърди да има случаен за процеса характер). Приобщаването ѝ към материалите по делото обаче не би променило горепосочения извод, тъй като посочената в нея дата не е достоверна спрямо ищеца, а пък доказването на достоверността ѝ не може да се извърши със свидетелски показания поради правилото на чл. 181 ГПК. Единственото писмено доказателство, ползващо се с достоверна дата относно ползването на изображението от лице, различно от ищеца, е доказателството за регистрация на изображението като търговска марка в България. То обаче

сочи на дата, следваща използването на това изображение от ищеца, а и данните в него също не съответстват на депозираните от З. показания – на първо място, в справката от Патентното ведомство не е посочено лицето И.И. като заявител, а същевременно е вписан договор за лицензия от 01.03.2017 г. **с лицензополучател Neniko DOOEL, DB.** – дружеството, с което свидетелят е бил свързан. З. обаче не обяснява причината, поради която първоначално дружество „Н.“ е предоставило правата за ползване на изображението в България на трето лице (И.), а впоследствие само придобива същите права по силата на лицензионен договор, нито пък споменава този факт в показанията си.

Не на последно място, както сочи ищецът в писмената си защита, показанията на З. не могат да бъдат кредитирани и защото не дават (логично) обяснение на факта как няколко месеца след създаване на изображението от него, **но преди публикуването му** (чрез заявка за регистрация, чрез портфолио на интернет сайт или по какъвто и да е друг начин), **напълно идентично във всеки един детайл изображение е било възпроизведено от ищеца.** Действително, З. сочи, че от лятото на 2013 г. е „показвал“ изображението на множество хора („давал съм да я виждат“), но не свидетелства да е снабдил когото и да е от тях с копие на рисунката. **Възпроизвеждането ѝ само по словесно описание обаче не би могло да доведе до пълна идентичност** във всеки един от множеството детайли на произведението, каквато се установява в настоящия случай.

Поради изложените съображения съдът формира фактическия извод, че процесното произведение е **създадено по начина, описан от свидетеля К. – от Б.Й.**, комуто принадлежи творческото хрумване и изпълнението в същинската част, и от графичен дизайнер, прецизирал по художествен начин рисунката, действайки по възлагане на ищеца. Тези факти попадат под хипотезиса на чл. 18 от Закон за идеите и произведенията на изкуството и поради това **водят до придобиване на авторското право (включващо имуществените правомощия за ползване) от ищеца** в качеството му на юридическо лице, чийто член е един от авторите, и в качеството му на възложител на втория автор. Впрочем, няма данни относно конкретните договорености между ищеца и графичния дизайнер, но това в случая е ирелевантно, доколкото произведението в съществената си част е резултат от творческите усилия на Б.Й. и дори при съавторство правото на ищеца е достатъчно да се противопостави на ползването на произведението на трети лица арг. чл. 8, ал. 2 ЗАПСП).

Ето защо искът следва да бъде уважен.

По разноските:

Ответникът следва да заплати на ищеца разноски за държавна такса (80 лв.), разноски за преводач (120 лв.) и адвокатско възнаграждение. Същото се претендира в левова равностойност от 7 089,88 лв., но възражението за прекомерност е основателно. Минималният размер, установен в Наредба № 1/2004 г., възлиза на 2 000 лв. (1 000 лв. за неоценяем иск и по 250 лв. за всяко заседание след второто). В случая делото се отличава с фактическа сложност, наложена от заявените от ответника фактически оспорвания, но с невисока правна сложност, чиято единствена особеност е свързана с приложението на чуждо право. При съобразяване на тези обстоятелства съдът счита, че ответникът следва да бъде осъден да заплати намален размер на възнаграждението, а именно 6 000 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 76, ал. 3 вр. чл. 36, ал. 3, т. 2, б. „б“ ЗМГО, че **М.Г.С. ВЕ Т.Л.С. ООД**, регистрирано в Република Турция с рег. № ***** на Търговската палата, е носител на по-ранно авторско право върху художествено произведение, съществената част от което е възпроизведена в словния и фигуративния елемент на национална комбинирана търговска марка рег. № 00094173, притежавана от **М. М.**, ЕГН *****.

ОСЪЖДА М. М., ЕГН *****, да заплати на **М.Г.С. ВЕ Т.Л.С. ООД**, регистрирано в Република Турция с рег. № ***** на Търговската палата, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 6 200 лв. разноси.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд – гр. София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____